

РЕШЕНИЕ

№ 4263

гр. София, 03.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 21.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **5127** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] с адрес: [населено място], индустриална зона О., ул. „3020” № 34, ет. 6 срещу решение ПО – 55/13.05.2011 г. на Зам. Директора на ТД на НАП С., с което е потвърдено постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ изх. № 1796/18.04.2011 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

С оспореното по административен ред постановление са наложени обезпечителни мерки - запори върху налични и постъпващи суми по всички банкови сметки, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми представени за доверително управление на [фирма] в конкретно изброени банкови институции.

В жалбата се излагат доводи за това, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Жалбоподателят твърди, че ПНПОМ е лишено от мотиви, защото се основава незаконосъобразно на констатациите на ревизиращия екип, касаещи предполагаемата липса на облагаеми доставки, по които дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит, без да са описани подробно фактическите предпоставки, дали възможност на административния орган да упражни правомощията си. Инвокират се доводи, за това, че е налице несъразмерност на наложеното обезпечение, което затруднява функционирането на дружеството и го лишава от възможността да се разплаща са търговските си партньори. По този начин е нарушена разпоредбата на чл.

121, ал. 3 от ДОПК. В проведеното по делото публично заседание жалбоподателят се представлява от адвокат С., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба – Директорът на ТД на НАП, [населено място] не се явява. Пълномощникът му, юрисконсулт Н. оспорва жалбата, като моли оспорените актове да бъдат потвърдени.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № 1101490/04.02.2011 г. /л. 21/ на Началник сектор „Контрол” при ТД на НАП, [населено място] е разпоредено извършването на ревизия на [фирма] с обхват - определяне на Корпоративен данък за периода 01.01.2005 г. до 31.12.2007 г. и Данък върху добавената стойност за периода 01.01.2005 г. до 31.05.2008 г. Срокът, в който ревизията е следвало да приключи е 22.02.2011 г. Със заповед № ЦУ – 66/16.02.2011 г. срокът е удължен до 22.04.2011 г.

Органът по приходите, извършващ ревизия на дружеството е отправил до публичния изпълнител мотивирано искане изх. № 1124-00-2104/28.03.2011 г. /л. 15/ за налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

С ПНОМ изх. № 1796/18.04.2011 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] е наложен запор върху налични и постъпващи суми по всички банкови сметки, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми представени за доверително управление на [фирма] в пет банкови институции. Постановлението е издадено на основание чл. 124, ал. 4, във връзка с чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

Актът на публичния изпълнител е връчен на представител на дружеството на 02.05.2011 г.

По преписката няма данни, на коя дата са изпратени запорни съобщения на съответните банкови институции. В периода 21.04.2011 г. до 27.04.2011 г. [фирма], [фирма] и [фирма] са отговорили, че по сметките на дружеството няма достатъчно средства за евентуалното бъдещо покриване на задълженията.

Решаващият орган, в лицето на Зам. Директора на ТД на НАП С. е възприел изложените в постановлението мотиви и по тази причина е отхвърлил жалбата на [фирма].

Като доказателство по делото е приета заповед РД-01-88 от 20.01.2010 г., видно от която Г. С. е оправомощена да изпълнява функционалните задължения на Директор на ТД на НАП, [населено място], по време на отсъствието на титуляра.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е изпратено на оспорващия по пощата, като видно от приложеното по преписката известие за доставяне, пратката е получена на 25.05.2011 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 01.06.2011 г. /вх. № 24-11-551/, т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу актове, с които се

засягат нейни законни права и интереси и следователно са подлежащи на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 195, ал. 1, подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечението се извършва чрез налагане на някоя от посочените в чл. 198 от ДОПК обезпечителни мерки. В разглежданият случай, обезпечителните мерки са наложени на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК. В хода на възложена ревизия или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197. В случай, че в срок до 4 месеца от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка не е издаден ревизионен акт, наложените обезпечителни мерки се смятат за прекратени, освен ако е направено искане за продължаването им пред административния съд по местонахождението на органа, наложил обезпечителната мярка.

В разглеждания случай, постановление изх. № 1796 на старши публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], с което са наложени предварителните обезпечителни е издадено на 18.04.2011 г., като същото е връчено на пълномощник на данъчния субект на 02.05.2011 г. Срокът по чл. 121, ал. 4 от ДОПК тече, от датата на връчване на запорните съобщения на банковите институции. Административният орган не е ангажирал доказателства в тази насока, но предвид посочените по-горе писма, следва да се приеме, че това е станало най-късно на 27.04.2011 г. По тази причина следва да се приеме, че срокът тече от тази дата и е изтекъл на 27.08.2011 г. По силата на чл. 142, ал. 2 от АПК, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. В проведеното по делото открито заседание пълномощникът на ответника заяви, че няма да сочи доказателства, а по преписката не съдържат данни за това, дали срокът на наложените обезпечителни мерки е бил продължен по реда на чл. 121, ал. 4 от ДОПК или ревизионното производство е приключило с издаването на ревизионен акт.

По изложените съображения, съдът намира, че мерките следва да бъдат счестени за прекратени по силата на императивната норма на чл. 121, ал. 4 от ДОПК. Целта на налагането на предварителни обезпечителни мерки е да се попречи на данъчния субект да извърши сделки и действия с имуществото, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. Предприемането на действия в тази насока, следва да се извършва при строго спазване на законовите изисквания за това и да не се превръща в самоцел. Неслучайно законодателят е предвидил, че когато в срок до 4 месеца от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка не е издаден ревизионен акт, наложените обезпечителни мерки се смятат за прекратени. Предвидения срок е разумен, защото се презумира, че в рамките му органите по приходите ще имат достатъчно възможности да извършат ревизията и да издадат съответният ревизионен акт. Удължаването на този срок без основание е предпоставка за възникване на затруднения на дейността на ревизираното лице, което е в противоречие с разпоредбата

на чл. 121, ал. 3 от ДОПК и с прогласения в прогласения в чл. 6 от АПК принцип на съразмерност, а именно, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения, следва да се приеме, че процесното постановление за налагане на обезпечителни мерки следва да бъде отменено.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че оспорващият, чрез процесуалния си представител е поискал разноси, на същият следва да се присъдят такива.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 3, пр. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с адрес: [населено място], индустриална зона О., ул. „3020” № 34, ет. 6 постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ изх. № 1796/18.04.2011 г. на старши публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], потвърдено с решение ПО – 55/13.05.2011 г. на Зам. Директора на ТД на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА ТД на НАП, [населено място] на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на [фирма] с адрес: [населено място], индустриална зона О., ул. „3020” № 34, ет. 6, представлявано от И. И., сумата от 2050 /две хиляди и петдесет/ лева, от които 2000 /две хиляди/ лева платено адвокатско възнаграждение и 50 /петдесет/ лева държавна такса.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.